

SPOLEČNÝ LIST BISKUPŮ ČESKÝCH A MORAVSKÝCH DIECÉZÍ KE SCHVALOVÁNÍ TZV. ISTANBULSKÉ ÚMLUVY

Draží bratři a sestry,

v Knize Genesis čteme: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil (Gn 1, 27). Lidské pokolení, které je od počátku povoláno k existenci jako muž a žena, korunuje celé dílo stvoření. Stvořitel svěruje vládu nad zemí lidskému pokolení, všem lidem, všem mužům a všem ženám, kteří odvozují svou důstojnost a své povolání ze společného počátku (Mulieris dignitatem 6). Muž a žena jsou tedy odlišní, ale stejní ve své důstojnosti, a tento přirozený řád člověk zakouší od počátku věků, stejně jako touhu po vztahovosti.

Podle Božího záměru panuje mezi mužem a ženou od počátku přátelství, jsou si vzájemně oporou, nestojí proti sobě, ale spolu v nejtěsnějším společenství ve všech rozměrech své bytosti: jsou jedno tělo a jedna duše a jejich vzájemný vztah je odrazem Boží lásky k člověku. Společně Bůh muži a ženě svěřil úkol: „Plodte a množte se a naplňte zemi.“ (Gn 1,28). Toto přátelství mezi lidmi bylo narušeno prvotním hříchem obou biblických prarodičů. Jedním z projevů tohoto narušení je i násilí, které je důsledkem hříchu.

Jakékoli násilí vůči člověku je z tohoto pohledu narušením všeobecně lidských i křesťanských hodnot, těch hodnot, z kterých vyrůstá nejen evropská civilizace, ale i principy lidských práv. Jedním ze zvláště zavrženíhodných forem násilí je násilí na ženách, dětech a dalších zranitelných osobách, zvláště tehdy, pokud se děje v prostředí rodiny a domácnosti. Křesťanské tradici je vlastní úcta k ženě, která vychází z její nezastupitelné role při předávání života a v nejvyšší míře se uskutečňuje v obrazu Bohorodičky, skrze kterou byl světu dán Spasitel. Díky tomu křesťanská evropská kultura prošla vývojem, jehož ovocem je zásada zvýšené ochrany žen v nebezpečných situacích a další formy rytířského chování vůči ženám. Můžeme to pozorovat ve společenském chování, kdy etiketa považuje ženu za společensky výše postavenou. Tyto společenské vzorce předávají rodiče ve výchově svým dětem. Rodina je tak první a základní školou sociálního chování: jako společenství lásky nalézá v sebeodevzdání zákon, který ji vede a umožňuje jí růst (Familiaris consortio 37). Iz hlediska těchto společenských hodnot je násilí na ženě zásadně nepřijatelné.

Jakkoli je tedy třeba principiálně vítat všechny snahy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí, nesmí se tak dít na úkor zastínění a zpochybnění přirozeného řádu. V posledních letech se objevují snahy spolu s řešením problému násilí na ženách nastolit i nový pohled na roli člověka, který je ale neslučitelný s přirozeným zákonem, zdravým rozumem a křesťanskou zkušeností.

Jsme přesvědčeni, že tímto směrem se nešťastně vydává i takzvaná Istanbulská úmluva, která staví muže a ženu do zásadní opozice a veškeré chování vůči ženám chce vidět jen ve světle historicky nerovného poměru sil mezi muži a ženami. Tato mezinárodní úmluva, jejíž ratifikace bude v nejbližší době projednávána v Parlamentu ČR, stejně jako v dalších evropských zemích, vytváří svým širokým pojetím genderové identity, které není zakořeněné v přirozeném řádu, prostor pro zpochybnění základních společenských daností. S tímto trendem nesouhlasíme a nepřijeme si, aby ratifikací Istanbulské úmluvy bylo ohrožujícím způsobem zasaženo do života státu a jeho institucí, zvláště škol, ale i do života rodin a jednotlivců.

Vyvstává otázka, co v této situaci můžeme a máme jako křesťané – a to napříč konfesemi – dělat. V první řadě nezapomínat na přirozený řád stvoření, které muže a ženu nestaví proti sobě, ale vidí v nich dvě bytosti, které se vzájemně doplňují a teprve spolu vytváří Bohem zamýšlenou jednotu. Je nám také uloženo uvádět tento řád do každodenního života. Při vědomí, že Bůh může napravit i to, co se zdá být nevratně poškozeno, nezapomínejme na modlitbu za ochranu přirozeného lidství, ochranu principu lásky, soudržnosti a harmonie, včetně harmonie mezi mužem a ženou. Zároveň v modlitbě pamatujme i na ty, na jejichž odpovědnosti leží politické rozhodnutí ve věci Istanbulské úmluvy, aby rozhodovali ve shodě se svým svědomím a přirozeným zákonem.

K tomu vám ze srdce žehnají čeští a moravští biskupové.

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

VÝŇATEK Z ENCYKLIKY PAPEŽE LVA XIII. RERUM NOVARUM

(O sociálních věcech – 1891)

Rerum novarum (O nových věcech) je encyklika papeže Lva XIII. vydaná dne 15. května 1891. V dlouho očekávané encyklice zaujala Církev oficiální stanovisko k sociálním věcem. Podporuje práva pracujících vytvářet odborové svazy, odmítá komunismus a neomezený kapitalismus a zároveň potvrzuje právo na soukromé vlastnictví. Bez náboženství a církve není řešení možné.

S důvěrou a s plnou oprávněností přistupujeme k projednávání tohoto předmětu, neboť běží o otázku, jejíž řešení se pravděpodobně nenajde bez pomoci náboženství a církve. Protože však jsme strážci náboženství a byla nám svěřena správa duchovních statků, které jsou v moci církve, pak kdybychom mlčeli, nutně by to vyvolávalo dojem, že jsme zanedbali svou povinnost.

Tato nesmírně důležitá otázka vyžaduje také práci a úsilí i jiných činitelů: máme na mysli vlády států, zaměstnavatele a lidi bohaté, ale i proletáře, o jejichž zájmy se jedná. Přece však se všim důrazem tvrdíme, že všechno lidské snažení bude marné, bude-li při tom odmítnuta církev.

Na prvním místě je třeba prohlásit, že se musíme smířit s postavením člověka tak, jak je. To znamená, že v občanské společnosti není naprostá rovnost možná. Socialisté to sice zkoušejí, ale je to všechno marný zápas proti přirozenosti. Neboť už od přirozenosti jsou mezi lidmi veliké a četné rozdíly; nemají všichni stejné nadání ani přičinlivost, ani zdraví, ani sílu. Přirozeným důsledkem nevyhnutelných rozdílů v těchto věcech je nerovnost majetku. Tento stav je dobrý a výhodný pro potřeby jednotlivců i pro zájmy společnosti. Neboť k tomu, aby se opatřily všechny potřeby, vyžaduje si společný život různé schopnosti a úkoly; a k plnění těchto úkolů pohání lidi právě nerovnost životního postavení.

A podobně nevymizí ani ostatní strasti na světě, poněvadž zla, jež jsou následkem hříchu, jsou bolestná, tvrdá a obtížná; a není vyhnoutí, doprovázejí člověka až do konce života. A tak bolest a utrpení jsou lidským údělem, a kdyby lidé zkoušeli a podnikali všechno, přece se jim žádným uměním nepodaří vymýtit z lidské společnosti tyto útrapy úplně. Prohlašují-li někteří, že to dovedou, slibují-li ubohému lidu život bez jakékoli bolesti a strasti, život oplývající pokojem a nepřetržitými rozkošemi, podvádějí jej a klamou. Z toho jednou vypuknou zla ještě větší, než jsou nyní. Nejlépe je dívat se na věci tak, jak jsou, a současně jinde hledat, jak jsme řekli, vhodný lék proti obtížím.

V otázce, o které mluvíme, je však největším zlem předstírání, že obě třídy jsou k sobě navzájem nutně v nepřátelském poměru, jako by příroda rozhodla, aby se zámožní lidé a dělníci v houževnatém souboji vzájemně potírali. To je úplně v rozporu s rozumem i pravdou. Pravda naopak je, že jako v těle tvoří různé údy shodu a ve složení tělesných funkcí vzniká vyrovnanost a harmonie, právě tak ve státě příroda zařídila, aby ty dvě třídy žily spolu ve svornosti a aby mezi nimi panovala vyrovnanost a rovnováha. Rozhodně potřebuje jedna třída druhou; kapitál nemůže být bez práce, ani práce bez kapitálu. Svornost vytváří řád a krásu věcí, naopak ze stálého zápolení nutně povstává surovost a zmatek. Aby tedy byl tento zápas odstraněn a aby byly přetřaty dokonce i jeho kořeny, k tomu má podivuhodnou sílu, a to mnohotvárnou, křesťanství.

Kdyby se zachovávaly tyto zákony, nestačilo by to snad už samo k tomu, aby byly odstraněny příčiny boje?

VÝŇATEK Z ENCYKLIKY SV. OTCE BENEDIKTA XV. AD BEATISSIMI APOSTOLORUM

(O aspektech sociální spravedlnosti – 1914)

Nástupce Lva XIII. Benedikt XV. si v encyklice všímá vzniku dvou táborů ve společnosti. Přes sto let starý text záměrně nepoužívá eufemismy a jeho údernost je tak znásobena. Proto je zde ponechán v původní, podle současné češtiny neupraveném znění.

Společnost dnešní rozestoupila se na dva veliké tábory, které se zuřivě a bez ustání potírají. Proti těm, kterým buďto štěstí anebo jejich vlastní činnost poskytla jakéhosi nadbytku statků, stojí chudí a dělníci, rozpálení záští a závistí, protože majíce na podstatných těch přirozených právech podíl, přece nemají stejného postavení. Poblouznění mámením svůdcův, jejichžto věštěbám obyčejně velmi rychle se přiučují, nedávají se nikým přesvědčiti, že lidé, jsou-li přirozeností sobě rovni, proto ještě nemusejí ve společnosti lidské na stejném stupni státi, nýbrž že každý má ono postavení, kterého si dobyl za příznivých poměrů svými schopnostmi. Zápasí-li tedy chudí se zámožnými, jako by tito byli se částí majetku jiných zmocnili, porušují tím nejen spravedlnost a lásku bliženskou, nýbrž i rozum, zvláště protože také oni, kdyby chtěli, poctivým přičiněním by své vlastní postavení zlepšiti mohli.

K jakým žalostným důsledkům, jak pro jednotlivce, tak pro společnost, tato třídní nenávisť zavádí, zbytečno uváděti. Všichni vidíme a litujeme častých stávek, kterými se rázem život občanský a národní v nejnútnejších výkonech zastavuje, vidíme hrozivé vzpoury a zmatky, při nichž často se přihází, že se sahá ke zbrani a krev se prolévá.

Nechceme se bavit opakováním důvodů, které zřejmě dokazují nesprávnost socialismu a jiných podobných bludů. Náš předchůdce Lev XIII. pojednal o tomto nadmíru mistrně v paměťhodných okružnicích (*encyklikách*); a vy, ctihodní bratři, snažte se obvyklou účastí o to, aby ony osvědčené nauky v zapomenutí neupadly, naopak, aby se v katolických spolecích, na sjezdech, v kázání, v katolickém tisku vřadycky na tom trvalo, rozumným způsobem je probírat i podle časové potřeby je lidu vštěpovati. Vynikajícím způsobem však opakujeme to bez váhání: chceme se vynasnažiti, abychom všemi důkazy, kterých nám poskytuje Písmo svaté, jakož i lidská přirozenost a zájmy veřejné i soukromé, lidstvo napomínali, aby se vespolek bratrsky milovalo, věrno jsouc božskému příkazu lásky. Bratrská láska ovšem nevystačí, aby vyrovnala různost poměrů a tříd. To jest právě tak nemožno jako, aby v organickém těle všechny údy měly tentýž úkol a tentýž význam. Nicméně však přece

dosáhneme toho, aby nejvyšší skláněli se k nejnižším a s nimi nejen spravedlivě jednali, jak jest potřeba, nýbrž prokazovali jim i blahovůli, přívětivost a shovívavost; a tito opět mají se těšit z úspěchu vyšších a v pomoc jejich důvěřovat právě tak, jako v jedné rodině nejmenší bratři v pomoc a zastání největších důvěřují.

pro Poutník připravil Zdeněk Ježek

BIBLICKÉ POSTAVY – ABIATAR

„Nikdy jste nečetli, co udělal David, když byl v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu – bylo to za velekněze Abiataru – jedl posvátné chleby, které smějí jíst jenom kněží, a dal i své družině?“ Ježíšova otázka položená jeho protivníkům, zde farizeům, kteří mu vyčítali nedostatek úcty jeho učedníků k sobotnímu odpočinku, může být aktuální i pro věřící, kteří těmto slovům z *evangelia podle Marka (2,25-26)* naslouchají v dnešní liturgii. Kdo byl onen Abiatar, který neváhal v případě potřeby porušit posvátný příkaz?

Jeho jméno, hebrejsky Ebiatar, znamenalo „Bůh dá poslušnost“; byl synem kněze Achimeleka, který spravoval svatyni v Nobu na jeruzalémském předměstí, na hoře Scopus. Sem jednoho dne přišel David se svou družinou, která zběhla ze Saulova vojska; měli hlad. Achimelek neměl k dispozici jídlo, když viděl zoufalou situaci těchto lidí, rozhodl se porušit pravidlo, podle něhož posvátné chleby – dvanáct bochníčků, které byly ve dvou řadách předloženy před Hospodina ve svatyni – mohou jíst jen kněží (*Lv 24,5-9*), a daroval je uprchlíkům, od nichž požadoval pouze potvrzení rituální čistoty (*1 Sam 21, 2-10*).

Když se Saul od svého špiona dozvěděl, co Achimelek učinil, nařídil vybit celou kněžskou rodinu v Nobu. „Unikl jenom jeden syn Achimeleka, syna Achitubova. Jmenoval se Abiatar a utekl k Davidovi. Abiatar Davidovi oznámil, že Saul pobil Hospodinovy kněze“ (*22,20-21*). Od té chvíle se i Abiatar uchýlil pod Davidovu ochranu a byl jako on odsouzen žít v utajení v judské poušti. Jak je patrné, Ježíš ono gesto přisoudil právě Achimelekovu synu, zatímco ve skutečnosti Davidovi nabídl chleby jeho otec a Abiatar byl nanejvýš svědkem těchto událostí.

Nit jeho příběhu zde však nekončí. Objevil se znovu mnohem později, když se stal veleknězem v království zmítaném v těžké politické krizi. David téměř umíral a milovaná a mocná královna Batšeba se rozhodla připravit nástupnictví ve prospěch svého syna Šalamouna. Mezitím však Adoniáš, další z Davidových synů, narozený z královny Haggit, vytvořil stranu vlastních stoupenců a sám se korunoval za krále. Mezi oběma adepty stál i Abiatar. (*1 Král 1,7*), který tak zajistil silný vliv kněžské třídy vázané na Davida již od samého počátku.

Je známo, jakou cestou se vývoj událostí ubíral. Šalamounovi se podařilo zajistit si většinu lidu i kněží, a jakmile se usadil, vydal příkaz, aby byl Adoniáš odstraněn. A náš Abiatar? Byl odsouzen k vyhnanství a vyloučen z kněžství. Šalamoun mu rozkázal: „Jdi do Anotu na svůj statek (budoucí vlast proroka Jeremiáše), neboť si zasluhuješ smrt, ale já tě dnes neusmrtím, neboť jsi nosil Hospodinovu archu před mým otcem Davidem a sdílel jsi všechny zkoušky mého otce.“ A Šalamoun vyloučil Abiataru z Hospodinova kněžského úřadu“ (*1 Král 2,26-27*).

(Gianfranco Ravasi, Biblické postavy) -oJ

V POSTNÍ DOBĚ PROBÍHALA V NAŠÍ FARNOSTI AKCE POSTNÍ ALMUŽNA.

Nadační fond Betlém nenarozeným, kterým jsme odeslali výtěžek této sbírky, který činil 16 197 Kč, nám poslal děkovný dopis.

Srdečně zdravíme z Nadačního fondu Betlém nenarozeným a z našeho Azylového domu pro těhotné ženy v tísní, který jste podpořili ... Rádi bychom vás povzbudili smysluplností této pomoci, a tak citujeme poděkování jedné klientky azylového domu, které napsala při svém odchodu do samostatného bydlení.

Pomoc od všech lidí s dobrým srdcem je pro nás maminky a naše děti nesmírnou pomocí. Ať už se jedná o dobré rady, psychickou podporu nebo konkrétní pomoc v tísní. Velkou pomocí pro mě bylo také oblečení či vybavení pro děti a v neposlední řadě i potraviny, když jsem na ně opravdu neměla. Jsem přesvědčená, že všechny maminky s dětmi, které byly v azylovém domě v Hamrech, jsou za tuto pomoc velice vděčné. Tak jako já.

Hanka.

Od otevření azylového domu v roce 2008 již uplynulo 10 let a za tu dobu jsme s podporou našich dárců mohli pomoci 127 matkám a 164 dětem. Matkám je nabízena všestranná podpora, aby se začlenily do běžného života. Mohou se pravidelně setkávat s psychologem/terapeutem, pracovat na zlepšení vztahu se svým dítětem skrze metodu „videotrénink interakcí“, účastnit se vzdělávacích aktivit v oblasti péče a výchovy dítěte, rodinného rozpočtu apod. V neposlední řadě je jim nabízeno tréninkové zaměstnání formou dohody o provedení práce.

V rámci letošní kampaně jste opět pomohli zajistit téměř dva měsíce provozu tohoto azylového domu. Srdečně Vám děkujeme. Snad Vás potěší, že vaše dary mohou přinášet maminkám a dětem kromě zázemí, tepla a podpory také novou naději a perspektivu do života.

Děkujeme Vám za Vaši podporu finanční a prosíme i nadále o podporu duchovní. Budeme vděční za Vaše modlitby a požehnání pro toto dílo i pro všechny, kterým má sloužit. Zároveň vyprošujeme vše dobré také pro Vás. Na všechny naše živé i zemřelé dárcy pamatujeme ve svých modlitbách a při mši svaté na tento úmysl několikrát ročně.

Jsem rádi, že společně s Vámi můžeme vytvářet kousek dobra na světě a vracet naději tam, kde chybí. A toto dobro a naději přejeme také Vám.

V Ostravě 14. května 2018.

Mgr. Marcela Holeňová

ZEMĚDĚLSKÝ INŽENÝR BISKUPEM

*ThLic. Ing. Zdenek Wasserbauer, ThD., *15. června 1966, Nové Město na Moravě – český římskokatolický kněz, který byl 23. ledna 2018 jmenován pomocným biskupem pražské arcidiecéze. Vysvěcen byl 19. května 2018 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha.*

Vaše svěcení proběhne v předvečer svatodušních svátků. Jak se na to připravujete?

„Vnímám zde hlubokou symboliku, protože svěcení je ve své podstatě veliké vylíčení Ducha svatého a ten proměňuje svěcence, v mém případě v biskupa. V současnosti rozesílám oznámení, sháním si biskupské oblečení a insignie, ale podstatná je duchovní příprava, takže se, nakolik mi to dovoluji povinností, modlím, čtu o biskupské službě a před vysvěcením budu mít duchovní cvičení. Snažil jsem se dobře prožít Velikonoce a nyní nás čeká přenesení ostatků kardinála Josefa Berana z Říma (proběhlo 20. 4. 2018 – pozn. kor.), který je příkladem svatého biskupa.“

Co pro vás znamená přivezení ostatků kardinála Berana?

„Já jsem se sice s kardinálem Beranem osobně nikdy nesetkal, ale jako bohoslovec a poté kněz studující v Římě jsem bydlel v Nepomucenu, kde byl jeho duch stále cítit. Jsou tam jeho obrazy, pokoj s postelí, kde bydlel a zemřel, a pak malinká kaplička v prvním patře, takzvaná Beranova kaple, kde jsem se často rád modlil. V současné době se podílím na procesu jeho beatifikace, takže mi prochází rukama mnoho materiálů o něm. Mám k němu stále větší úctu a repatriace jeho ostatků bude jistě silným duchovním momentem. A také připomínkou komunistických hrůz!“

Vy jste původně zemědělský inženýr, ale po roce 1990 jste vstoupil do semináře...

„Ano, když jsem přišel na vysokou školu, byl jsem přesvědčen, že se budu jednou věnovat práci v zemědělství, vrátím se k nám na vesnici, ožením se a tam budu žít podobně jako generace mých předků. Během studia se mi ale začalo stále víc honit hlavou jiné povolání – řeholní či kněžské – a postupně dozrávalo. Takže když jsem vysokou školu končil, už jsem věděl, že chci být knězem. Po státnicích v roce 1989 jsem pak odešel na rok na vojnu, během které přišla sametová revoluce. Když se ukázalo, že se režim definitivně zlomil, podal jsem si na konci vojny přihlášku do semináře a byl jsem přijat. První rok jsem absolvoval Praze a pak jsem byl poslán studovat v Římě.“

Jaké bylo vaše domácí duchovní zázemí a jak vaši volbu přijali rodiče?

„Jsme rodina po generaci věřící, katolická, takže víra pro mě byla od malička přirozenou součástí života. V době středoškolských studií pak došlo k jakémusi osobnímu probuzení, k osobnímu přijetí víry, což asi potřebuje udělat každý dospívající člověk. A rodiče? Ti to přijali, z jedné strany klidně, ale z druhé strany trochu bolestně, protože měli před očima kněze za komunismu, kteří nic nemohli a byli většinou izolovaní a zavření na nevábné faře. Měl jsem výborné rodiče, ale byli to prostí lidé, kteří celý život těžce pracovali. Ač věřící, neznali hloubku duchovního života, který je klíčový pro pochopení každého duchovního povolání. Dnes už nežijí, ale věřím, že se z mé životní cesty radují v nebi a pomáhají mi přímluvou.“

Studia v Římě po roce 1990, to bylo tak trochu zjevení, ne?

„Samozřejmě. Byl to určitý šok. Za komunismu tam mladí muži jen emigrovali, a najednou volně otevřené hranice. Mne osobně oslovil během 1. ročníku semináře tehdejší rektor P. Karel Pilík, kterého jsem znal již z dob svých vysokoškolských studií a kterého jsem si vážil. Byl to člověk velikých kvalit a na svém místě. Řekl mi, že si myslí, že bych měl jít studovat do Říma. Moje reakce byla nejprve odmítavá, ale on odpověděl: „Nech si to projít hlavou, modli se a po Velikonocích se tě zeptám znovu. Budeme se za to modlit.“ Opravdu jsem se hodně modlil a také se ptal lidí, kterým jsem důvěřoval. K mému údivu mi všichni říkali, ať určitě jdu. Takže když si mne P. Pilík po Velikonocích zavolaal, tak s určitými obavami, jak to budu zvládat, jsem nakonec kývnul. Dnes jsem za to studium ve svatém městě Bohu moc vděčný. Bylo to veliké obdarování – a to v mnoha rovinách. Studovat v Římě znamenalo kromě vysoké úrovně římských univerzit naučit se dobře jazyk, bylo to setkání s univerzální církví, se studenty z celého světa, a pak samozřejmě papežské bohoslužby, katakomby, hroby světců, římské baziliky a kostely a celá atmosféra Říma, srdce církve.“

Po studiích jste se vrátil a šel rovnou do pražské farnosti...

„Ano, když jsem byl v 5. ročníku, pan kardinál Vlk učinil výjimku a už po Vánocích mne vysvětil na jáhna. V červenci jsem nastoupil do farností Michle a Lhotka. Na práci jsem se těšil. Rád na ty dvě farnosti vzpomínám a dodnes tam mám přátele. Po dvou letech mě pan kardinál Vlk vyzval, abych se vrátil do Říma a pokračoval v postgraduálním studiu. Studia jsem ale po dvou letech přerušil, protože jsem byl jmenován spirituálem v semináři. Doktorát jsem pak dokončoval s velkým vypětím a v časové tísní. Spirituálem arcibiskupského semináře jsem pak byl deset let, až do roku 2010. Poté jsem se stal farářem u Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech a po pěti letech jsem byl, k mému velkému překvapení, jmenován moderátorem kurie a po pár měsících generálním vikářem pražské arcidiecéze.“

Vraťme se ještě k období spirituála v semináři. To je podle mne velmi zajímavá a důležitá role. Předpokládám, že jste poznal všechny kněze, všechny mladé kněze v diecézi...

„Ano. Za těch deset let jsem poznal mnoho kněží nejen v naší diecézi, ale v celé české provincii. A s mnohými mne dodnes pojí hezké přátelství.“

Co pro vás znamenalo být spirituálem?

„Být spirituálem znamená zásadně se podílet na formaci budoucích kněží a jejich přípravě na toto poslání. Byl jsem spirituálem rád, i když nebylo z mnoha pohledů jednoduché doprovázet lidi, kteří si přinášejí různé osobní problémy, jsou dětmi své doby a v dnešní době se rozhodují pro tak závažné poslání a povolání, jakým je kněžství. To samozřejmě přináší určité tlaky, napětí a vnitřní boje. Být toho svědkem a doprovázet je – samozřejmě v závislosti na tom, kam vás sami pustí... Snad se

to u většiny dařilo, komunikace fungovala většinou dobře, ale bylo to velmi náročné, zodpovědné a z určitého pohledu velmi vysilující. Snažil jsem se v té době také jezdit po farnostech zastupovat kněze nemocné nebo na dovolené. Jsem i za to velmi vděčný, protože díky tomu znám docela dobře diecézi. Hodně jsem dával rekolekce nebo během prázdnin exercicie. To byla zase jiná zkušenost intenzivního duchovního vedení a doprovázení manželů, katechetů, studentů, řeholnic a kněží. To je velmi krásná kněžská práce, která mě posouvala a obohacovala.“

Adepti na kněžství byli dětmi své doby. Co jste tím myslel?

„Mnoho věcí, které patří k člověku dneška. Dnešní člověk se obecně velmi těžko rozhoduje a nerad činí definitivní rozhodnutí. Anebo z jiné oblasti – ten masivní příliv mobilů, počítačů, internetu atd. Když jsem nastoupil do semináře já, s počítači se teprve začínalo. Když jsem byl v Římě jako student, tak tam počítače skoro vůbec nebyly, mělo je pár jedinců, ale už když jsem se vrátil na postgraduál, v Nepomucenu najednou byla počítačová místnost a počítač měl snad každý. A já zjistil, že to obrovským způsobem změnilo život celé koleje, protože předtím jsme měli mnohem více času a otevřenosti pro různé společné akce, mnohem více jsme nacvičovali různá zpívání, bylo víc osobní komunikace, a – řekl bych – také zábavy.“

Jaké jste si vlastně vybral biskupské heslo?

„Oratio, Verbum, Ardor (přibližně – modlitba, slovo, zápal/ohně). Myslím, že podstatou biskupské služby je modlitba a Boží slovo, proto Oratio – modlitba, bytí s Bohem a Verbum – slovo, kázání. Když si v Markově evangelium Ježíš vyvolil apoštoly – a biskup je nástupce apoštolů – tak jim říká, že je povolal k tomu, aby, byli s ním‘ a že je pošle kázat. Také ve Skutcích apoštolů pak apoštol Petr říká: Musíme vybrat jáhny, protože my se musíme jako apoštolové věnovat modlitbě a službě slova. To jsou tedy ty dva základní úkoly biskupské služby. A k tomu jsem si ještě dovolil přidat něco osobního: Ardor (tedy zápal, nadšení). Aby modlitba i hlásání a celá moje biskupská služba byla horlivá.“

Svěcení v předvečer Svatodušních svátků, to je docela velký zápal. Máte ve vašem biskupském znaku ohně?

„Uvidíte ho tam. Prolíná se tam symbolika plamenů a čtyř evangelistů.“

Jak byste chtěl žít jako biskup?

„Moje role je specifická v tom, že budu biskupem pomocným, a tedy můj první úkol, proč jsem byl vybrán pro biskupský úřad, je pomáhat diecéznímu biskupovi. Tedy současnému panu kardinálovi a jeho nástupcům. To znamená sledovat, co jim leží na srdci, co vidí jako dobro diecéze, a snažit se jim pomoci to uskutečňovat. To vidím jako zásadní a klíčové. Vedle toho jsem stále generální vikář, něco jako zástupce pana kardinála, což je obrovská agenda a spousta práce. A kdybych měl shrnout, jak bych chtěl žít a tyto své úkoly plnit, tak bych řekl, svatě‘. Přijetí biskupského svěcení bude pro mě na prvním místě výzvou k ještě hlubšímu duchovnímu životu. Moje hlavní touha je žít lépe a žít naplno ve službě naší arcidiecézi a univerzální církvi.“

Z rozhovor děkuje Daniela Brůhová (převzato z časopisu Nové město) -BM-

SNAŽME SE ZAMYSLET 3

Minule jsme z knihy Bruce Marshala „Plná slávy“ vybrali názor kanovníka P. Smitha na boj při obraně země, který sdělil svému biskupovi při výměně kola jeho auta. A biskupova odpověď?

„Nesnáž s vámi je v tom, že jste básník. Snad proto jste tak netrpělivý, snad proto jste i tak nenáležitě pesimistický. A pamatujte, že sám Náš Pán řekl: Multi enim sunt vocati, pauci vero electi (mnoho je povoláných, ale málo vyvolených), a podstatný rozdíl mezi křesťanstvím a jinými náboženstvími je ten, že křesťanství je náboženství nesnadné. Není snadná věc, aby lidé opustili rozkoš a pohodlí a moc a prožívali každý den svého života, jako by to byl jejich den poslední. Nebylo to nikdy snadné a nikdy to snadné nebude. Protože církev má toto na mysli, je trpělivá, tak jako je trpělivý i Bůh za oponou svého tajemství. Je trpělivá, poněvadž ví, že se lidé neobrátní jenom silou důkazů, ale také milostí Boží; je trpělivá, poněvadž ví, že nese velikou odpovědnost: m spasit během věků co největší množství lidských duší; nadevše jest však trpělivá proto, že ví, že nakonec bude vítězem, poněvadž Kristus jí slíbil, že zvítězí. A tak čeká s lékárnou svých svátostí, léčí co nevíce lidských duší, káže omračující pravdy, že kdokoli ztratí svůj život, nalezne jej, vede polemiky, nese kříž do cizích zemí, domlouvá, odsuzuje, hrozí; avšak je si ustavičně vědoma, že nesmí zbytečně pohoršovat, aby neztratila duše, které má přivést k Bohu. Proto uzavírá smlouvy a dohody s pohanskými a bludařskými vládami, aby mohla rozdávat Chléb života co možná všude a pomáhat mnoha dětem v cizích zemích. Proto je v době války nestranná, neboť ví, že žádný národ nevykonává dokonalou spravedlnost a že vládcové všech národů jsou pyšní a nadmutí marnou ctižádostí. Neboť církev je, kanovníku Smithe, velmi stará a moudrá a hlásala už evangelium v krajinách ledu a ohně a vedra a sněhu. Nepřekvapuje ji, že je na světě hřích a nepořádek; spíše ji překvapuje, že je tam také cnost a řád. A poněvadž čte skutečnost v zrcadle Božím, ví, že je ještě něco horšího, než umírá-li milión lidí na bitevním poli; totiž to, umře-li jediný starý člověk v své posteli a ve stavu konečné nekajcnosti.“

Teď však už si musím bohužel pospíšet; už tak přijedu pozdě.“

Kanovník Smith věděl, že byl pokárán za to, co biskup bezpochyby považoval za přílišnou horlivost, a cítil se velmi pokorný, poněvadž byl přesvědčen, že biskup je mnohem světlejší člověk než on.

„Je mi líto, vzbudil-li jsem některými svými slovy pohoršení, Excellence, ale ujišťuji vás, že jsem byl upřímně znepokojen jistými znamením ve světě, a že jsem jimi dosud znepokojen,“ řekl.

„Nejlepší odpovědí na všechny naše zmatky je, když neseme trpělivě staré, prastaré povinnosti našeho kněžství,“ řekl biskup.

Když to řekl, věděl kanovník Smith, že mu bylo odpuštěno. Stál na chodníku s úsměvem a s kloboukem v ruce, zatímco biskup odjížděl v chumáčcích bleděmodrého kouře s prskajícím motorem. Zástup zevlounů se rozcházel s tupou neúčastí.

pro Poutník zpracoval Zdeněk Ježek

AHOJ DĚTI!

Školní rok se přehoupnul do svého závěrečného měsíce – června. Sluší se určitě popřát vám – dětem k svátku vše nejlepší, hodně radosti a Boží ochranu. Slavit bychom mohli vlastně tak trochu všichni, protože všichni jsme přece Boží děti...

Ve čtvrtek jsme zakončili mariánský měsíc květen a zároveň jsme slavili Slavnost Těla a Krve Páně. Dnes společně vytvoříme průvod Božího Těla na Mariánské Hoře. Oslavujeme přítomnost Těla a Krve Páně v Eucharistii a také přítomnost Krista mezi námi, vždyť tvoříme s Kristem jedno tělo, Boží Tělo.

Máme tedy dávat pozor na to, abychom opravdu skrze naše tělo nechávali Pána Ježíše jednat. Aby mohl mluvit skrze naše ústa, milovat skrze naše srdce a pomáhat jiným skrze naše ruce. Pro vás děti to znamená třeba nemít strach zastat se někoho, komu se děje křivda, mít rád i toho spolužáka, kterého všichni přehlížejí a také pomáhat všude tam, kde je potřeba, ať už jsou to sebenepatrnější maličkosti.

V jednoduché křížovce vylustíte tajenku do následující věty: Děkujeme za to, že můžeme být (tajenka) Božího Těla.

1. Malá nádobka
2. Patron kostela v Jakubovicích
3. Křestní plátýnko (jinak)
4. Malá ovce
5. Misál (zdrobněle)
6. Člověk, který dohlíží na stádo ovcí
7. Místo, kde slavíme mši svatou
8. Zlé skutky

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Malinko se poohlédneme zpět za minulou nedělí a její Slavností Nejsvětější Trojice. Je to určitě krásný námět k zamyšlení. Aby se nám lépe přemýšlelo, nahlédneme do úryvku z článku L. Simajchla PO VZORU SVATÉ TROJICE:

„Třebas to mluvení o svaté Boží Trojici. Kdo zná křesťanství, ten ví, že právě těmito výrazy se shrnuje návod na správné osobní vztahy lidí mezi sebou. Že se tu názorně ukazuje, jak život každého člověka má být otcovsky životodárný, synovsky činorodý a naplněný Duchem lásky.

Pravda, ty naše výrazy o Bohu Trojjediném znějí starobyle. Je třeba to vyjadřovat moderněji a je i naším úkolem stále znovu je nově a srozumitelně vysvětlovat. Vždyť trojiční učení křesťanství, to není především nauka, tedy mudrování, jak tři osoby jsou jeden Bůh.

To je zvěst o Bohu, který vstupuje do lidského života, do mého, tvého života.

To je zvěst, jak chápat smysl života.

Je to kázání o Bohu živém, jednajícím. O Bohu, který vstupuje do lidských dějin, vysvobozuje z hříchu a nabízí člověku pravou svobodu: aby uměl volit mezi dobrem a zlem.

Je to zvěst o Bohu, který se v člověku Ježíši ztotožnil s lidskou bídou a otevřel lidstvu novou budoucnost.

Je to zvěst o Duchu svatém, Duchu lásky. Je to zvěst, že můj a tvůj život je určen vztahem k Bohu – milujícímu protějšku, který mi odpouští, kterému mohu věřit.

Tak nějak bude znít v nových katechismech kapitola o svaté Trojici.

Ale sama podstata věci, ta zůstává stále táž a je stále stejně nezbytná:

Lidé všech věků musí hledat – a čím je nás víc, tím usilovněji musíme hledat, – jak dojít k spolupráci všech lidí dobré vůle na celém světě, aby společně usilovali zajistit pokoj bez násilí, aby společně hledali, jak přemoci zlo dobrem...“

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Obrázky květů se lišily v těchto detailech: u 1. obrázku chybí – střed u malé kytičky, dlouhý list vpravo pod 2. květem, malý kvítek vpravo nahoře, list nad 2. květem a černý střed v 1. květu; u 2. obrázku chybí – 1 ze 4 drobných lístků pod 1. květem, malý tulipánek pod 1. květem, 1 okvětní lístek v 1. květu, 1 list pod 2. květem a žilnatina v listu nad 2. květem.

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Červen 2018			
Ne 3. 6.	9. neděle v mezidobí	7:30	Marešovi 408
		16:00 MH	Müllerovi 177
Ne 10. 6.	10. neděle v mezidobí	7:30	Vašíčkovi 349
		16:00 MH	Macháčkovi st. 60
Ne 17. 6.	11. neděle v mezidobí	7:30	Faltusovi 356
		16:00 MH	Motlovi 11
Ne 24. 6.	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele	7:30	p. Havlíčková 341
		16:00 MH	Málkovi 180
Červenec 2018			
Ne 1. 7.	13. neděle v mezidobí	7:30	Jurenkovi 160
		16:00 MH	Macháčkovi ml. 180 HČ
Ne 8. 7.	14. neděle v mezidobí	7:30	Zpěvákovi 195
		16:00 MH	Kyšperkovi 381
Ne 15. 7.	15. neděle v mezidobí	7:30	Nastoupilovi 303
		16:00 MH	Málkovi 77 HČ
Ne 22. 7.	16. neděle v mezidobí	7:30	Pecháčkovi 330
		16:00 MH	Pecháčkovi MH
Ne 29. 7.	17. neděle v mezidobí	7:30	Svobodovi 377
		16:00 MH	Faltusovi 128

Příležitost ke svátosti smíření

Dolní Čermná	neděle	7:00 – 7:25 h.	P. Josef Roušar
	ostatní dny	30 minut před mší svatou	
Mariánská Hora	neděle	15:30 – 15:55 h.	

Pěší pouť na Horu Matky Boží u Králík

V sobotu 9. 6. se vydáme na pouť na Horu Matky Boží u Králík. Skupina pěších poutníků odchází z Dolní Čermné od kostela v 6 h. ráno. Odjezdy pro poutníky, kteří pojedou autobusem: Dolní Čermná náměstí ve 14:00 h., Dolní Čermná Tesla ve 14:02 h., Petrovice na točně ve 14:10 h. a Verměřovice u kostela ve 14:15 h. Cena cesty autobusem pro dospělé 100,- Kč, děti polovic. Víitání budou také poutníci, kteří se vydají vlastními dopravními prostředky.

Po příjezdu asi v 15:00 h. by následovala modlitba křížové cesty v ambitech, v 17:00 h. mše svatá v poutním kostele a po mši svaté jsme zváni na varhanní koncert také v kostele. Občerstvit se bude možné v místním Poutním domě (otevřeno do 16:30 h.) nebo z vlastních zásob. Předpokládáný návrat kolem 20:00 h.

Zájemci o společnou cestu autobusem tam a také zpět se mohou zapsat na připravený formulář v kostele v Dolní Čermné ještě do středy 6. 6. 2018.

Milí farníci, děti, mladí

V neděli 17. 6. 2018 od 15:00 h. vás i vaše přátele zvú na Farní odpoledne na farní dvůr v Dolní Čermné. Program setkání, zázemí a občerstvení připravují členové Pastorační rady farnosti ve spolupráci s dalšími farníky. K poslechu nám zahraje Dechová hudba Dolní Čermná. Občerstvení je částečně zajištěno a vás prosím o přinesení sladkého pečiva, chlebičků, ...

Ve středu 27. 6. budeme slavit mši svatou na zakončení školního roku u Jansovy kaple v 18:00 h. Společně vyjdeme od Restaurace C na náměstí v Dolní Čermné v 17:30 h. Pokud by přšelo, mši svatou budeme slavit v kostele v Petrovicích.

Pokřtěny byly

v kostele na Mariánské Hoře 28. 4. 2018 Marie Helena Pulkrábková
v kostele na Mariánské Hoře 28. 4. 2018 Mariana Jitka Valášková

Křest'ansky jsme se rozloučili

v kostele v Dolní Čermné 27. 4. 2018 s panem Josefem Marešem z Dolní Čermné
v kostele v Dolní Čermné 4. 5. 2018 s panem Ladislavem Petrem z Dolní Čermné

Zprávy z farnosti

DOLNÍ ČERMNÁ

9. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

neděle 3. června 2018

23. a 24. týden / 2018

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 4. 6.	9. týdne v mezidobí		
úterý 5. 6.	sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za zemřelého Josefa Mareše
středa 6. 6.	sv. Norberta, biskupa	19:00	mše sv. v Dolní Čermné
čtvrtek 7. 6.	9. týdne v mezidobí		<i>Dnes mše svatá nebude.</i>
pátek 8. 6.	slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA	18:30 19:00	<i>adorace a svátost smíření v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - za živé a zemřelé členy živého růžence
sobota 9. 6.	Neposkvrněného Srdce Panny Marie		<i>pěší farní pouť na Horu Matky Boží u Králík</i> mše sv. v klášterním kostele v 17:00 h. (viz str. 7)
NEDĚLE 10. června	10. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30 9:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. v Petrovicích - za Zdeňku Stejskalovou a rodiče Mikulovy mše sv. na Mariánské Hoře - za nová kněžská a řeholní povolání
pondělí 11. 6.	sv. Barnabáše, apoštola		
úterý 12. 6.	10. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Ladislava Vacka, bratra a rodiče z obojí strany
středa 13. 6.	sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Valentina Kunerta, živé a zemřelé z celé rodiny
čtvrtek 14. 6.	10. týdne v mezidobí	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné <i>jednání Pastorační rady farnosti</i>
pátek 15. 6.	sv. Víta, mučedníka	18:30 19:00 20:00	<i>adorace a svátost smíření v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné večer chval na faře
sobota 16. 6.	10. týdne v mezidobí	14:00 19:00	mše sv. v Petrovicích - na poděkování Pánu Bohu za 40 let manželství mše sv. ve Verměřovicích - za Františka Havla, rodiče a celý rod
NEDĚLE 17. června	11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ v Jakubovicích slavíme poutní slavnost	7:30 <u>10:00</u> 16:00 15:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. v Jakubovicích - za živé a zemřelé z rodiny Prokopcovy a Štěpánkovy mše sv. na Mariánské Hoře - za Františka Berana a Martu Šilarovou <i>farní odpoledne na faře v Dolní Čermné (viz str. 7)</i>

Poděkování

V neděli 15. 4. 2018 při národní sbírce ČBK na repatriaci migrantů do zemí Středního východu naše farnost darovala 15.893,- Kč. Výtěžek sbírky v neděli 29. 4., určený na opravy v naší farnosti, činil 22.646,-Kč. Děkuji všem dárcům, Pán Bůh zaplatí.

POUTNÍK, ČERVEN 2018

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 17. června 2018. Poutník vyjde 1. července 2018

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúcast – výrobní náklady na vydání jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.